

Anda tan mal túa tía,
túa tía tan mal anda,
que vai morrer calquer día
por tanto andar de parranda.

H

Por te mirar, miña rula,
tan garrida e tan xeitosa,
os peixes ficaron quedos
e apousáronse as gaivotas.

e

Non collas más berberechos,
ímonos prâ casa, nena,
que o mar de tí namorouse
e vai enchendo a marea (1).

r

Coma peneiras de anacre
te-las ben feitas orellas
pra peneirar, vagariño,
soletreando, doces verbas.

a

Naveguei todol-os mares
e non poiden alcontrar
sardiñas como as de LAXE
nin mozas de bô bailar.

f

As gaivotas e as rapazas
tamén salen a pescar:
as gaivotas pescan peixes
e, as mozas... algúns rapaz...

p

O mar i-eu somos peixeiros
e gustamos cousas núas:
a él, as cunchas de anacre;
a míñ, as orellas túas...

o

Emigrado pelengrino
nas lonxes terras de América,
todol-os camiños ando
cô pensamento na terra.

r

Non te fíes dos enxebres
que dín que queren à Fala
e, logo, diante dos fillos,
dalles vergonza falal-a.

i

Anduriña emigradora
qu-en Bôs Aires te pouaste,
non terás dita compreta
se non tornas ôs teus lares.

d

Non digas que eres de ferro
pra que te maxinen forte,
se a ferruxa da saudade
na emigración te consome.

o

*Cantares
Galegos*

(Prâ revista
"Galicia")

Veñen e van as gaivotas
eneol dos negros penedos;
como as vagas, van e veñen,
os soños, no pensamento.

Meu amor, non te desleires;
non emigres, bô laxés,
non sexa que morras lonxe
câl Gundar de Balarés.

As gaivotas, pol-a albada,
van deixando os penedals,
e, detrás, van os peixeiros,
como as gavoitas, prô mar...

Se alguna ves pouso os ollos
na beleza das mulleres,
dígome, como a raposa,
as uvas vêndo: —¡Están verdes!...

As amoras das silveiras
ninguén as cuida e son boas,
o mesmo que as raparigas
que xa naceron fermosas.

Das xentes malas as i-almas
son semellantes ás furnas:
romedan, rosman, resoan...
e sempre fican escuras!...

Mentras non sintas os ollos
mollados, ô son da gaita,
ti non eres sensitivo:
¡Non lle queres ben á patria!...

Miña nai —se ll-ôs pedían—,
facía, a veces, cantares,
e botaballes pimenta
contra os caciques e alcaldes.

Na Fala de Bergantiños
arrulóume miña nai,
cantando doces cantigas
da montaña e veiramar.

Eu quérolle a San Francisco
que ô lobo chamoulle irmán,
e, porque dixo verdades,
quérolle a Santo Tomás.

Antón Zapata García

(1) Aparecido, como anónimo, descuidadamente, na revista "Alalá", N°. 1, do mes de Maio de 1935.